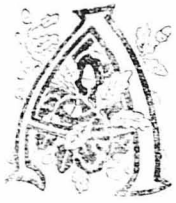

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΔΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΕΑΦΝΑ τὸ ἀνοκίνητο σταμάτησε... Ὁ Γκαστὸν πετάχθηκε ἀμέσως ἔξω κι' ἀποκλήθηκε μισήν ὥρην ἀπὸ τὴν πόρτα γιὰ νὰ περάσει ὁ μέγας δούξ...

Σὲ λίγο, ὁ Ζαχάρω παρουσιάστηκε καὶ ὁ ἀστυνομικὸς τοῦ ἔδωσε τὴν σφραγισμένη ἀναφορά, λέγοντάς του :
— Γιὰ τὸν αὐτοκράτορα ; Ἀυέσως.
— Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ὁ καιναρχὸς τοῦ Τσαίρου. Ὁ Μεγαλειώτατος μὲ εἰδοποίησε.
Καὶ ὁ ὑπὸ κτηνὸς ἀπομακρύνθηκε.

Ὁ Γκαστὸν ἀνέβηκε πάλι στὸ αὐτοκίνητό του.
— Καὶ τώρα, κοικουάρσις, ἐλπίζω ὅτι θὰ μπορέσω νὰ ἐργασθῶ ἡσυχά.
Ὁ Τσαίρος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀρχίσει νὰ κοιμηθῆ ἐκεῖνη τὴ νύχτα, διάβαζε τὴν ἴδια ὥρα τὴν ἀναφορά τοῦ ἀστυνομικοῦ, ἡ ὁποία ἔγραφε τὰ ἑξῆς :
« Δὲν ἔχω τίποτε ν' ἀναφέρω σήμερα στὴν Ὑμετέρα Μεγαλειότητα, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ μέγας δούξ Ἰβάν, ἐπεμβαίνοντας ἀπροσδοκῆτα, μὴ κατέστρεψε γι' ἀπόψε τοὺς ἀστυνομικοὺς τὸν σκεδιά μου. Ὁ ἀπιθυμῶσα λοιπὸν πολὺ ὄπως ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης παραμένει στὰ ἀνάκτορα μέχρις ὅτου πραγματοποιήσῃ τὴν ὑπόσχεσι πὺρ ἔδωσα στὴν Ὑμετέρα Μεγαλειότητα ».

□ □ □ □ Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ □ □ □ □

XI

ΟΠΟΥ Ο ΓΙΟΥΡΙ ΣΤΕΚΕΤΑΙ ΤΥΧΕΡΟΣ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΔΥΣΤΥΧΙΕΣ ΤΟΥ

Σὲ τριάντα βερστίνων ἀπόστασι ἀπὸ τὴς ἐκβολῆς τοῦ Νέβα, βρισκεται ὁ ὄμιος τῆς Κρουατίνης. Ἡ πόλις εἶνε χτισμένη σ' ἕνα νησί, τὸ Κότλιν, πὺρ ἔχει μιά κωπὴ ἔντεκα βερστίνων καὶ πλάτος δύο. Ὑπάρχει ἐκεῖ ἕνα φρούριον πὺρ χρησιμεύει ὡς ναυσταθμὸς στὸ στόλο τῆς Βαλτικῆς.
"Ὅχι μακριὰ ἀπ' τὴν ἀποβάθρα, στὴν ὁποία ἀγκυροβολοῦν τὰ πλοία πὺρ κάνουν τὴν συγκοινωνία Πετρούπολεως — Κρουατίνης, ἔξαναβρίσκουμε τὸ Γιουρί. Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη ἔμπαινε σὲ μιὰ ταβέρνα ναυτικοῦ, στὴν ὁποία καὶ προηγουμένως — πρὶν πάει στὴν Πετρούπολι — εἶχε παρακολουθήσει τρεῖς ναυτεὺς τοῦ πλοίου τοῦ Ντούιν. Εἶχε μάλιστα σταθεῖ ἀρκετὰ τυχερός, ὥστε ν' ἀκούσῃ μερικὰς κουβέντες τοὺς κι' εἶχε μάθει μάλιστα τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖο ἀγκυροῦσε ὡς τότε. Λεγότανε «Ντάγος».

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

(Πίναξ τοῦ Λενότ).

Θὰ ξαναβρίσκω διωξις τώρα αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ; Πολλὸ ἀμφίβολο. Πράγματι, μπαίνοντας στὴν ταβέρνα, δὲν εἶδε μέσα ἄλλον, ἐκτὸς ἀπ' τὴ γορῆ καταστηματάρχη, μισοκοιμισμένη κι' αὐτὴ.
Καθὼς τὴ φώναζε ὁ Γιουρί, ξύπνησε καὶ τὸν σερβίρισε λίγη βότκα πὺρ τὴν εἶχε κοιμηθῆ καὶ τὴν ὁποία ἐκεῖνος τῆς πλήρωσε στὸ πενταλάσιο τῆς ἄξιας τῆς.
Ὁ ὑπὸ κτηνὸς τῆς Κουλίγιαν δὲν ἐδυσκολεύτηκε νὰ πᾶσις κονδέντα μαζί τῆς κι' ἐπειδὴ δείχτηκε πολὺ γενναϊόθυρος, ἔλαθε διὰ ὁ τρεῖς ναυτεὺς τοῦ «Ντάγος», φεύγοντας ἀπ' ἐκεῖ, πῆγαν κι' ἔφαγαν σ' ἕνα μαγειρεῖο τοῦ λιμανιοῦ πὺρ φημιζόταν γιὰ τὴς φαρσοκοπῆς του κι' ὅτι ἔπαιζε μεγάλη πιθανότη νὰ τοὺς βοηθῇ σ' ἕνα ἔμποπο κέντρο, στὸ ὁποῖο μερικὰς κοπέλλες, φερόμενες ἀπ' τὴ Ρίγα, χόρευαν κάθε βράδι μουσικά. Γιὰ νὰ μὴ τὸν βροῦνε κανεὶς σ' αὐτὸ τὸ μυστηριώδες μέρος, ἔπρεπε νὰ χιτυπῆσῃ συστηματικὰ τέσσερες φορὲς στὴν πόρτα του. Ἡ γορῆ εἶδεξε στὸ Γιουρί τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο θὰ χιτυποῦσε καὶ τοῦ ἔδωσε ἀκόμα καὶ μιὰ συμβουλὴ : « Πρόσεξε τὰ ρουβῆλια σου, καλὲ μου ἀνθρώπε... »
Ὁ Γιουρί τῆς ἐξήγησε καλὴ νύχτα κι' ἔφυγε τρέχοντας. Ἀκολουθώντας τὴς ὑποδείξεις, δὲν δυσκολεύτηκε νὰ βρῆ τὸ μυστηριώδες ἔμποπο κέντρο καὶ χιτυπῆσε μὲ τὸν τρόπο πὺρ εἶχε δείξει ἡ γορῆ. Τοῦ ἀνοίξαν ἀμέσως καὶ χρησιμοποιοῦντας πάντα τὰ ρουβῆλια του, μπόρεσε νὰ μπῆ σὲ μιὰ σάλλα πολὺ στενὴ, χαμηλὴ καὶ γεμάτη

κατινῶς. Πολυάριθμοι πελάτες, τῆς τελευταίας κατηγορίας, βρισκόνοσαν καθισμένοι γύρω ἀπὸ τραπέζια, ἐπάνω στὰ ὁποῖα ὑπήρχαν ἀναριθμητὲς μπουτλιέες σαμπάνιας.
Ὁ Γιουρί ἀναζητήσε ἀμέσως τοὺς ἀνθρώπους του καὶ τοὺς ἀπέκλιψε τέλος σ' ἕνα γωνιακὸ τραπέζι. Ἀπὸ τὰ πρόσωπα τοὺς φαινόνοσαν πὺρ εἶχαν πεῖ πολλὰ, μὰ ἡ ἐμφρασίς τοὺς εἶχε κατὰ τὸ μελαγχολικόν. Ὁ ἀνθρώπος τῆς Κουλίγιαν μὲ διάφορες μαυθῶρες κατόρθωσε νὰ τοὺς πλησιάσῃ καὶ νὰ καθῆσῃ πίσω τοὺς καὶ συγχρόνως πίσω ἀπὸ μιὰ πόρτα, ἔτσι πὺρ δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν ἀμέσως.
Οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ τὸν ἤξεραν πολὺ καλά. Τὸν εἶχαν γνωρίσει ὅταν τὸν κρατοῦσαν αἰχμάλωτό τοὺς κι' ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μάλιστα, ὁ Βόλιαρ, τὸν εἶχε ἀλυσσοδέσει.
— Ἐ, Βέντεν ! ἔλαγε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ὁ Βόλιαρ. Εἶσαι κι' σὺ ἔνοχος, ὅσο κι' ἐγώ. Βέβαια, δὲν πρόσεξα ἄν τὸν εἶχα δέσει καλά, μὰ κι' ἐσὺ ἦσουν σκοτὸς τὴν ὥρα πὺρ δραπέτευσε.
— Κι' ἔπειτα ; ἔκανε ὁ Βέντεν. Κανεὶς, ἐκτὸς ἀπὸ μᾶς, δὲν ξέρει ἀκόμα πὺρ μᾶς τὸ ἔσκασε...
— Ναι, εἰτε ὁ τρίτος, ὁ ὁποῖος ὀνομαζόταν Γκόρδς, μὰ ὁ κατετάμος μᾶς δὲν θάρρησῃ νὰ τὸ μάθῃ...
— Τὸ σπουδαιότερο εἶνε νὰ μὴ μάθῃ τίποτε ὁ Κατάσεφ (Ντούιν).
— Πὺρ νὰ μὴ τὸ μάθῃ, ἀφοῦ ἔδ' αὐτὸ τὸ πῶν ;...
— Τότε, ἀλλοιμόνο μᾶς ! Ὅσα μᾶς εἴξουν στὰ σίδερα ! εἰτε ἀναστενάζοντας ὁ Βόλιαρ.
— Ἐγὼ φοβάμαι πὺρ τρομερὰ ἀκόμα πράγματα ! εἰτε ὁ Γκόρδς. Μὰ σπᾶστε ! Νὰ ὁ Κατάσεφ.
— Πολὺ γρήγορα ἔρχεται ! φεθῆρισε ὁ Βέντεν. Ἐγὼ νόμιζα πὺρ δὲν θάρροταν πεῖα.
Συγχρόνως ὁ Βόλιαρ σηκώθηκε κι' ἔκανε νόημα στὸν Κατάσεφ, ὁ ὁποῖος εἶχε μπεῖ μέσα στὴ σάλλα, νὰ πλησιάσῃ.

Ὁ Γιουρί, βλέποντας τὸν τελευταῖο, μαζεύτηκε ὅσο μποροῦσε στὴ γωνία τοῦ προσκοιθήσε τὸ μεθυσμένο κι' ἔφυγε τὸ κεφάλι του μέσα στὰ χέρια του.
Ὁ Ντούιν (ὡς τὸν ἀποκαλέσαμε μὲ τὸ ἀληθινὸ του ὄνομα) καθῆσε στὸ τραπέζι τὸν ναυτὸν κι' ἐπακολούθησε μιὰ μακροῦσα ζήτησις μεταξὺ τοὺς σὲ τόσο χαμηλὴ φωνή, ὥστε ὁ Γιουρί δὲν κατόρθωσε ν' ἀκούσῃ οὔτε λέξι.
Μὰ σὲ μιὰ στιγμὴ, εἶδε πολὺ καλά τὸ Ντούιν νὰ γλιστρήσῃ ἕνα φάκελλο στὸ Βόλιαρ.
Ὁ Γιουρί ἔδ' εἶνε ὅτι εἶχε καὶ δὲν εἶχε γιὰ ν' ἀποκτίσῃ αὐτὸ τὸ φάκελλο.

"Ἐπειτ' ἀπὸ ἕνα λεπτὸ μὲ μεγάλη του ἀνακούφιση, εἶδε τὸ Ντούιν νὰ σηκώνεται καὶ νὰ βγαίνῃ ἔξω ἀπ' τὴ σάλλα. Σὲ λίγες στιγμὲς κι' οἱ τρεῖς ναυτεὺς τὸν μιμήθηκαν. Ὁ Γιουρί τοὺς ἀκολούθησε ἀμέσως, μὰ ἔξαφνα μὲς στὸ διάδρομο εἶδε πάλι τὸ Ντούιν νὰ παρουσιάζεται καὶ νὰ σταματᾷ τοὺς τρεῖς ναυτεὺς. Κρήνησε γρήγορα-γρήγορα σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνία καὶ τὸν ἄκουσε νὰ τοὺς λέη :

— Σὰς περιμένα γιὰ νὰ σὰς πῶ ὅτι μόνο τὴ γυναῖκα πρέπει νὰ βγάλετε ἔξω ἀπ' τὸ πλοῖο... Ὅσο γιὰ τὸ Γιουρί, κρατήστε τὸν σιδερωμένο μέχρις ἐπιτέρας διαταγῆς... Εἰσαθε ὑπεύθυνοι γι' αὐτὸν μὲ τὰ κεφάλια σας...
— Ναι !... Ναι !... Κατάσεφ !... τοῦ ἀπάντησαν κι' οἱ τρεῖς. Μείνε ἡσυχος ! Μείνε ἡσυχος.
— Καὶ σὺ, Βόλιαρ, ξαναεῖτε ὁ Ντούιν, πρόσσεξε μὴ χάσεις τὸ γράμμα μου. Ἀκούσεσαι ;...
— Τί λές, Κατάσεφ... Ἐχε ἐμπιστοσύνη σὲ μᾶς !...
"Ἐπειτ' ἀπ' τὴς κουβέντες αὐτῆς βγήκαν κι' οἱ τέσσερες ἔξω. Ὁ Γιουρί γλύστρησε πίσω τοὺς, ἀνάμεσα σὲ μερικὸς ἄλλους πελάτες. Στὸ ὄρομο ἦταν τόσο σκοτάδι, ὥστε ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν.

"Ἐτσι λοιπὸν, ἡ γ υ ν α ι κ α — ἡ Πρίσιζα ἡ ἡ Βέρα δηλαδή, ἴσως μάλιστα κι' ἡ δυό — βρισκόταν ἀκόμα στὸ πλοῖο ;... Ὄστε ὁ μέγας δούξ εἶχε δίκιο ; Ὁ Γιουρί ἔπρεπε νὰ δεβαιωθῇ γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἔπληξε ἄλλος τρόπος παρὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Ντάγχα, ὅπως ἄλλωστε τὸν εἶχε διατάξει κι' ἡ Ἐλένη.

"Ἐξω στὸ ὄρομο, ὁ Ντούιν ἄφησε πάλι τοὺς ναυτεὺς, οἱ ὁποῖοι τραβήξαν κατὰ τὴν ἐρημικὴ προκυμαία. Ὁ Γιουρί τοὺς παρακολούθησε, πνίγοντας τὸ θόρυβο τὸν ἠμιόταν του. Ἐξ ἄλλου, οἱ ναυτεὺς ἦσαν τόσο ἀπασχολημένοι ἀπ' ὅσα τοὺς εἶχε πεῖ ὁ Ντούιν, ὥστε δὲν κούττασαν καθόλου πίσω τους... Διαρκῶς δλαστομύσαν κατὰ τῆς κακῆς τοῦς μοῖρας.

— Άκούσατε!... Άκούσατε τί είπε; μουρμούριζε ο Γκόρδς. Είμαι ο υπεύθυνος για τὸ Γιουρὶ με τὰ κεφάλια μας...

— Μοῦ φαίνεται πὼς μουρμούριζε ὅτι μᾶς ξεφύγε! τοῦ ἀπάντησε ὁ Βέντεν.

— Ναι! Ναι!... Μοῦ φαίνεται πὼς ὅτι αὐτὰ θὰ τελειώσουν ποῦδ ἄσχημα γιὰ μᾶς...

— Ἄλλοιμονο, καί!... εἶπε ὁ Βόλμαρ. Θέλω νὰ σᾶς πῶ κάτι, ἀλλὰ σὰς τὸ πῶ σὲ λίγο, στὴ βάρκα...

— Γιατί σὲ λίγο;

— Γιατί, στὴ βάρκα, θὰ μπορούμε νὰ μιλήσουμε πιὸ ἐλεύθερα...

Ἔκαναν ἀκόμα μερικά θέματα καὶ ἔφτασαν στὸ μέρος τῆς προνομίας, ὅπου ἦταν δεμένη ἡ βάρκα τους.

Κατέβηκαν τὸ κεφαλὸσκαλο καὶ ὁ Βόλμαρ εἶχε πατήσει κιόλας τὸ ἕνα πόδι του στὴ βάρκα, διὰν ὁ Γκόρδς τὸν σταμάτησε.

— Ἐ, λοιπόν, ἔμπα ἂν θέλεις ἐσύ! εἶπε. Ἐγὼ μένω...

— Γιατί;

— Ἔχει δίχνο πὸν μένει; εἶπε ὁ Βέντεν. Κι' ἐγὼ δὲν ξαναγυρίζω στὸ πλοῖο. Ξέρω τί μᾶς περιμένει ἐκεῖ καὶ ἀγαπᾶν τὸ τομάρι μου...

Ὁ Κατάερ εἶνε τρομερός!... Ὁ καπετάνιος τὸν φοβᾶται σὺν τῇ χολέρα!... Ἄν ἀνακαλύψουν πὼς ὁ Γιουρὶ ἔφυγε, θὰ μᾶς κρεμάσουν ἀμέσως!... Αὐτὸ εἶνε σίγουρο!

— Πιὸς σᾶς εἶπε ὅτι θὰ ξαναγυρίσουμε στὸ πλοῖο; τοῦς εἶπε τότε ὁ Βόλμαρ με φωνὴ ὑπόφωνη. Ἐγὼ φοβᾶμαι περισσότερο ἀπ' ὅλους σᾶς τὸν Κατάερ. Μπορεῖτε νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα... Αὐτὸ πὸν εἶχα νὰ σᾶς πῶ ἦταν τὸ ἔξῃς: ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιστρέψουμε στὸ πλοῖο, οὔτε νὰ μείνουμε στὴν Κρουστάνδη, γιατί ἐδῶ ὁ Κατάερ θὰ μᾶς πιᾶσῃ ἀμέσως. Ἄς φύγουμε γιὰ τὴν Πετρούπολι... Ἐκεῖ θὰ μπορούμε νὰ κρυφτούμε...

— Ναι, δέβαια... Αὐτὸ εἶνε προτιμότερο... Ξέρεις πὸν μπορούμε νὰ κρυφτούμε;... Πιὸς μας...

— Ὁχι, μὰ θὰ θροῦμε καμιὰ κρυψώνα... Ὅτι καὶ νὰ γίνῃ, ἐκεῖ θὰ εἶνε καλύτερα ἀπὸ δῶ...

— Καὶ τότε τί θὰ κάνουμε τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Κατάερ; ρώτησε ὁ Βέντεν.

— Ἄ! ἀλήθεια;... Δὲν μπορούμε δέβαια νὰ τὴν ριξοῦμε στὸ ταχυδρομεῖο...

Ἄλλοιμονο μᾶς!... Ἄλλοιμονο μᾶς!... Εἴμαστε χαμένοι ἄνθρωποι, ἂν μᾶς πιᾶσῃ ὁ Κατάερ... Κι' ὅλα αὐτὰ ἔξ' αἰτίας σου, Βόλμαρ... Γιατί νὰ μὴ τὸν δέσῃς καλά.

— Μὰ ἐπιτέλους τί πρέπει νὰ κάνουμε; ρώτησε ὁ Βέντεν. Ὁ πνίγουμε ἐδῶ; Ἢ πάμε στὴν Πετρούπολι; Ἢ ξαναγυρίσουμε στὸ καράβι;

— Ἀκούστε, φίλοι μου, ξαναγυρίστε στὸ καράβι σας! ἀκούστηκε ἔξωφρα μὰ φωνὴ πίσω τους.

Καὶ ἕνα πρόσωπο φάνηκε στὸ φῶς ἐνὸς σπιτιοῦ με τὸ ὅποιο ἄναβε ἐκεῖνῃ τῇ στιγμῇ ὁ Βόλμαρ τὴν πίπα του.

Οἱ τρεῖς ἄντρες ἀναλήδησαν καί, βγάζοντας μὰ κραυγὴ ὄρησαν κατὰ τοῦ ἀνθρώπου πὸν εἶχε μιλήσει καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Γιουρὶ καὶ τὸν ἔπιασαν ἀπὸ τὸ λαμῖ.

— Ἐ! Ἐ! φώναξε ἐκεῖνος. Μὴ μὲ πνίγετε!... Θάρῶ καὶ ἐγὼ μαζί σας στὸ πλοῖο. Σᾶς ὀρκίζομαι!...

— Αὐτός! Αὐτός!... Ὁ Γιουρὶ!... Ὁ Γιουρὶ!...

Αὐτὴ τῇ φορᾷ δὲν θὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ μᾶς ξεφύγῃ!... Κρῖμα μόνο πὸν τὰ μαγαζὰ εἶνε κλειστά καὶ δὲν μπορούμε ν' ἀγοράσουμε μὰ κανοῦργια ἄλυσσάδα...

— Μὰ πὼς θρῆνιξες ἐδῶ; ρώτησε ὁ Βόλμαρ τὸ Γιουρὶ, βλέποντας πὸς ὁ σύντροφός του τὸν κρατοῦσαν καλά.

— Θὰ σᾶς πῶ! ἀπάντησε ὁ Γιουρὶ, διὰν μπόρεσε ν' ἀναπνεύσῃ. Βροχόβουν κοντὰ σᾶς μέσα στὴν ταβέρνα καὶ ἀκούσα τὰ παρλιονὰ σας ἐναντίον μου... Αὐτὸ μὲ λύπησε τόσο, ὥστε σκέφτηκα ὅτι δὲν θὰ ἦταν καθόλου ἐνγενικό ἐκ μέρους μου νὰ σᾶς ἀφήσω σ' αὐτὴ τὴν ἐπιστολὴ θέσι...

— Ἄ!... Ἄ!... εἶπε ὁ Γκόρδς. Καὶ μᾶς ἀκολούθησες ὡς ἐδῶ!...

Βέβαια, ἀπάντησε ὁ Γιουρὶ. Γιὰ νὰ γυρίσω στὸ καράβι μαζί σας... Ναι, θάρῶ μαζί σας νὰ μ' ἄλυσσοδέσετε καὶ νὰ μὲ ριξέτε πάλι στὸ ἄμπαρα... Βλέπετε, εἶμαι καλὸ παιδί ἐγὼ...

Οἱ τρεῖς ναῖτες ἀπόμειναν μὰ στιγμὴ σιωπηλοὶ καὶ κῦτταξαν κατὰπληκτοὶ τὸ Γιουρὶ. Ἄ! ἦταν ποῦδ εὐχαριστημένοι πὸν τὸν ξανάβρισκαν, μὰ δὲν μπορούσαν νὰ καταλάβουν γιατί τοῦς εἶχε παραδοθεῖ μόνος του...

— Λοιπὸν τί θὰ κάνουμε τώρα; ρώτησε ὁ Βέντεν.

— Τώρα πὸν κρατᾶμε τὸν ἀνθρώπο μας, ἀπάντησε ὁ Βόλμαρ, δὲν θὰ τὸν ἀφήσουμε δέβαια... Θὰ τὸν πάμε στὸ καράβι καὶ θὰ τὰ ποῦμε δια τὸν καπετάνιο...

— Δὲν θὰ κάνετε καθόλου καλὰ! ἀπάντησε ὁ Γιουρὶ. Ἄν ὁ καπετάνιος σας μάθει ὅτι μ' ἀφήσατε νὰ φύγῃ καὶ ὅτι ἐνὸς ἡμῶν ἐλεύθερος, ἔκανα μερικά πράγματα πὸν θὰ τὸν δυσχερατίσουν ποῦδ, νὰ εἶσατε βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ σᾶς συγχωρήσῃ...

— Ἔχει δίχνο! εἶπε ὁ Βέντεν. Ἄφου ἔλαχε τὴν τύχη νὰ τὸν λάσομε πάλι, ἂς κάνουμε σὺν νὰ μὴν εἶχε συμβεῖ τίποτε. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο.

Τὴν ἴδια γνώμη εἶχε καὶ ὁ Γκόρδς, μὰ ὁ Βόλμαρ δὲν ἀποκράσζε ἀκόμα.

— Θὰ μιλήσουμε γι' αὐτὸ στὸ ὄροιο, εἶπε. Θὰ σκεφτούμε.

Τότε ὁ Γιουρὶ τοῦς εἶπε ἀποφασιστικά:

— Ἀκούστε: Ἄν μὲ ξαναπατέτε στὸ καράβι καὶ μὲ ριξέτε ἄλυσσοδεμένο στὸ βάθος τοῦ ἄμπαραῦ χωρὶς νὰ λήτε τίποτε στὸν καπετάνιο σας, θὰ δώσω ἀπὸ πέντε χιλιάδες ρουβλια στὸν καθένα σας...

— Κοροῦδεύεις; εἶπε ὁ Βέντεν.

— Δὲν σᾶς κοροῦδεῖω καθόλου... Ἄν μ' ἀφήσετε καὶ φράξῃ στὶς τσέπες μου, θὰ σᾶς δεῖξω τὶς δεκαπέντε χιλιάδες ρουβλια... Αὐτὴ εἶνε ὅλη μου ἡ περιουσία καὶ σᾶς τὴ δίνω...

— Ἄφου εἶνε ἔτσι, δὲν ἔχουμε ἀνάγκη νὰ μᾶς τὰ δώσης ἐσύ, σοῦ τὰ παίνομε καὶ μόνοι μας... εἶπε ὁ Γκόρδς.

— Ὅπως θέλετε! Ὅπως θέλετε! ἀπάντησε ὁ Γιουρὶ. Ἐγὼ σᾶς εἶπα νὰ σᾶς τὰ δώσω γιὰ νὰ μὴ σᾶς ἀναγκάσω νὰ μὲ κλέψετε... Μὰ ἄφου τὸ θέλετε ἔτσι, κλέψτε με... Ὁχι σ' αὐτὴ τὴν τσέπη!... Ὁχι!... Στὴν ἄλλη!... Σ' αὐτὴ! Ναι... Μπράβο!...

Οἱ ναῖτες ἔλαβαν ὅρι προῦμισι τὶς δεκαπέντε χιλιάδες ρουβλια! Ἡ ἀπληστία τους ἦταν μεγάλη καὶ τὰ χέρια τους ἔτρεμαν καθὼς κρατοῦσαν τὰ χαρτονομίσματα... Ὁ Γκόρδς ἄναψε ἕνα σπιρτο, τὰ μέτρησε, τὰ θόρησε σωστὰ καὶ συγχρόνως δεβαώθηκε πὼς ἦσαν γνήσια.

— Δὲν ἔχεις ἄλλα; ρώτησε ὁ Βόλμαρ με φωνὴ ἀπειλητικὴ τὸ Γιουρὶ.

— Ὁχι! Ὁχι! Ὁχι! ἕνα καπιρί!...

Μπορεῖτε νὰ μὲ φράξετε!... Δὲν ἔχω λεῖα τίποτε... Φύγετε με!...

Πράγματι τὸν ἐμψίξαν καὶ δεβαώθηκαν πὼς ἔλαχε τὴν ἀλήθεια.

— Καὶ τώρα πὸν εἴμαστε συμφωνοὶ, ἂς φύγομε! εἶπε ὁ Γιουρὶ. Πάμε, γιατί θ' ἀργήσουμε!...

— Μὰ τέτοια δουλειὰ, εἶπε ὁ Γκόρδς, εἶνε περιέργη. Ἄν τὴν ποῦμε σὲ κανένα, δὲν θὰ μᾶς πιστέψῃ... Καὶ βλασὶ ὁ Γιουρὶ εἶν' ἐδῶ!... Καὶ ἡ δεκαπέντε χιλιάδες ρουβλια μέσα στὴν τσέπη μας!...

— Καὶ τώρα εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ λήτε τίποτε στὸν καπετάνιο; ρώτησε ὁ Γιουρὶ.

— Καὶ γιατί ρωτᾶς;

— Γιατί, ἂν τοῦ λήτε, ἔστω καὶ τὸ παραμικρὸ, ἐγὼ θὰ τοῦ πῶ ὅτι μὴ πῆρατε τίς 13.000 ρουβλια. Τότε αὐτὸς θὰ θέλησῃ νὰ σᾶς τὰ πάρῃ!... ἢ τοῦλάχιστον νὰ πάρῃ τὴ μεγαλύτερη μερίδα...

— Σωστά!... Σωστά!... φώναξε ὁ Βέντεν, δὲν πρέπει νὰ ποῦμε τίποτε!... Ὁχι!... Ὁχι!...

— Ἐ, λοιπόν, εἴμαστε οἴφωνοι πὼς δὲν θὰ ποῦμε ἀπολύτως τίποτε; ρώτησε ἀποφασιστικά ὁ Βόλμαρ.

— Ναι!... Σᾶς ὀρκίζομαι! εἶπε ὁ Γκόρδς κτίνοντας στὴ θάλασσα καὶ δίνοντας ἔτσι μεγαλύτερη σημασία στὸν ὄροιο του.

— ἔμπα στὴ βάρκα! διέταξε ὁ Βόλμαρ τὸ Γιουρὶ.

Ἀμέσως ὅλοι μπήκαν στὴ βάρκα. Ἦσαν σὺν τρελλοῖ, τραγουδοῦσαν καὶ χειρονομοῦσαν καὶ δὲν ἤξεραν πὼς νὰ δεῖξουν τὴ χαρὰ τους.

Ὁ Γιουρὶ καθόταν μέσα στὴ βάρκα, ἐπάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ σχοινιά, πλάι στὸ Βόλμαρ. Σὲ μὴ στιγμὴ λοιπόν, τὸν τράβηξε μὲ τρόπο ἀπὸ τὸ μαγκα τοῦ μανδύα του, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀντιληφθοῦν οἱ ἄλλοι, καὶ τοῦ ψιθύρισε σιγὰ στ' αὐτὸ:

— Ἐ, φίλε... Ἀκούσε με καλά!... Ἦ καλύτερα κάνε πὼς δὲν ἀκούς τίποτε. Ἐσύ εἶσαι ὁ πιὸ ἔξυπνος ἀπ' ὅλους, σὲ καταλάβα ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ. Ἄκου λοιπόν. Ἐχω ἀκόμα χρήματα...

— Πόσα; τὸν ρώτησε ὁ Βόλμαρ μέσ' ἀπὸ τὰ δοντὰ του.

— Ἐχω ἀκόμα δέκα χιλιάδες ρουβλια μέσα σὲ μὴ κρυφὴ τσέπη. Εἶνε δικὰ σου, ἂν τὸ θέλησῃς...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΓΡΑΦΟΥΝ

Ἡ πρό μηνῶν ἀποθανοῦσα διάσημος καὶ πολυγραφεῖστὴ Γαλλίς μυθιστοριογράφος Ζὺλ

(Πηλὰ τοῦ Ὀμπλὲ)